

ovre fra den anden Side Pladsen og af og til den fjerne, dybe Tone af Skibes Taagesignaler ude i Sejlløbet.

Dagens Hændelser og mange brogede Erindringer gik som Drømmebilleder gennem hendes Sind, og pludselig rørtes hun ved at tænke paa lille Jensen, der næppe nogensinde selv havde tilhørt en Mand og dog havde følt Trang til at trøste hende. Det lille Skind havde jo formelig haft Taarer i Øjnene!

Men hun trængte slet ikke til Medfølelse, behøvede ingen Trøst! Den Nervestreng i hendes Hjerte, der engang krympede sig under Ydmygelsen, havde hun udbrændt for længe, længe siden! For ikke at gaa til Grunde havde hun kvalt sin Smerte og fundet sig tilrette med sin kære Vens Natur. Som hans Sind og Tanker lige umætteligt beherskedes af Ærens, Magtens og Erobringens Glans, saadan havde heller ikke Kvinderne tabt deres Tillokkelse for den gamle Mand. Men hun misundte ikke sine unge Medbejlersker de sidste, blafrende Gnister af den udslukte Brand. Det var ikke af Skin-syge, hun havde udfrittet lille Jensen. Men for Vennens egen Skyld følte hun sig drevet til at holde Øje med de Damer, der søgte ham. Der var jo dem iblandt dem, som var skamløse nok til at benytte sig af hans Svaghed og misbruge deres Indflydelse paa ham til egen Fordel. Og denne unge Jægermesterinde huede hende ikke. Hun kendte hende kun af Udseende fra Rigsdagens Tilhørerloge, hvor hun sad med en Stanglorgnet og saae sig omkring, som om hun mønstrede Publikumet i et Teater. Den Slags Damer var hende inderlig forhadte.